

CUPRINS

MIRACULOASA REÎNCARNARE
A LEULUI ROȘU 9

ADAM CADMON 15

CARTEA ÎNTÂI • PRIMA MATERIA

SEBASTIAN, CEL CARE NU A AJUNS
NICĂIERI 35

EDUARD ANSELMUS ROCHARD 49

CAVOUL ÎNZIDIT 109

TRANSMUTAȚIA 116

NUMELE MAGIC 135

CENTAURUL 142

INVOCAREA 150

„ÎN CEL MAI DE JOS PUNCT AL CELEI
MAI MARI ADÂNCIMI“ 157

VALEA UMBRELOR 161

PROFESORUL DIN MARBURG	163
MAGISTRUL ȘI INAMICUL SĂU	179
VACCINUL COSMIC	188
SOARELE ȘI LUNA	193
LUMINISCENȚA	208
HOMONCULUS	214
BĂRBATA	233
PRIETENUL REGELUI	241
„CASA CARE NU ARE POARTĂ“	257

CARTEA A DOUA • CREUZETUL ÎN FOC

LOUIS DE TOURZEL	273
MONSIEUR BAYON	293
SPIRITUL LUI JOSÉ DE ASSIS	299
AMBASADORUL „MIEILOR“	314
UNDE ASTRALE	329
ÎNTUNECATUL EROS	349
FEREAȘTRA VERDE	395

CARTEA A TREIA • PASĂREA PHOENIX ÎȘI IA ZBORUL

ZODIA VĂRSĂTORULUI	407
--------------------------	-----

TEMPLUL LUNII	412
MARELE SANCTUAR	421
TEMPLUL MÂNTUITORILOR	433
„BĂRBATUL CARE NU ARE MOARTE“	439
PRIMUL REPREZENTANT AL TRECUTULUI	454
PARIS, 1870	473
CRISTALUL VIU	480
TRIANON	490
DOUĂ SCRISORI	508
UMBRA CONTELUI CAGLIOSTRO	514
ANNA MÜLLER	530
SICRIUL	534
STAFIA	544
KYILKHOR	548
IMAGINEA INVERSĂ DIN OGLINDĂ	567
GHEARE DE LEU	588
ISABELLE	596
MAGUL NEGRU	604
CERCUL ÎNCHEIAT	610
OPUS MAGNUM	625

CARTEA ÎNTÂI

PRIMA MATERIA

„Nimeni să nu pășească cu cutezanță iresponsabilă pe calea științelor tainice, căci, o dată pornit pe această cale, va trebui să atingă țelul, altfel este pierdut.

Pe această cale, a te îndoi înseamnă a te sminti, a te opri înseamnă a decădea, a te da în lături înseamnă a te prăvăli într-un hău fără fund.

Tu, cel care ai început să citești această carte, dacă o citești până la capăt și ai înțeles-o, vei deveni fie suveran, fie nebun. Fă cu ea ce vrei – dar nu o vei disprețui și nu o vei uita niciodată. Dacă ești pur, ea va fi ca o făclie în fața ta, dacă ești puternic, ea se va transforma în armă în mâinile tale, dacă ești înțelept, vei deveni și mai înțelept. Însă dacă ești stricat, atunci această carte se va transforma în tine în flăcări infernale, îți va străpunge sufletul ca un pumnal ascuțit și îți va încărca conștiința cu povara regretului și a neliniștii veșnice.“

(Eliphas Levy: *Rituel de la Haute Magie*)

SEBASTIAN, CEL CARE NU A AJUNS NICĂIERI

Hans Burgner îmi este astăzi atât de străin ca și celulele moarte și înlocuite ale trupului meu. Cu câteva secole în urmă, totuși, el fusese cel despre care, cu părtinirea emoționantă a unor bucurii, neliniști și presimțiri afirmă: acesta sunt eu! Hans Burgner era netrebnic, lacom și avea mintea tulbure, totuși în el a pornit fermentația care mi-a smuls viața de pe traseul circular al veșnicilor repetări. De aceea îmi încep istoria cu el. Aidoma preotului misterelor orfice, ofer mâna mea novicelui care vrea să mă urmeze în întunecimea nopții, în adâncul unor păduri unde nu bate luna, prin nașteri, prin morți, către porțile lui Hades. Am o făclie și cunosc drumul. Cel care mă urmează nu se va rătăci. Până în zori vom sosi la templul soarelui răsare.

M-am născut la Swandorf, în 1535. Bănuiesc că tatăl meu n-avusese nici un rol în conceperea mea, cu atât mai mult era amestecat însă ajutorul lui, vânjos și neobrăzat. Tatăl meu era morar: un om gras, cu ten alb-liliachiu, cu răsuflarea greoaie, un om blând și distrat, de care mamei nu-i păsa nici cât de un sac cu făină. În schimb, personalitatea ei insuportabilă, capricioasă, zgomotoasă și brusc schimbătoare umplea toată casa. Era cea mai instabilă femeie din câte am cunoscut. Nimeni nu putea ști cu cine va da nas în

nas peste un sfert de oră: cu o castelană fină, visătoare, cu vreo ascetă puritană, înfășurată într-o invizibilă rasă călugărească, emițând ca din pușcă sentințe irevocabile, cu o curtezană turmentată, hlizită, cu ochii aprinși și buzele umede, sau poate cu o precupeață spurcată la gură care, cu țipete ascuțite, îi face albie de porci pe toți. Părerile ei despre unul și același lucru se contraziceau cu trecerea clipelor și, având o fire puternică, activă, neobosită și despotică, din partea ei nu avea pace nici măcar un purice din casă. Ea-i pune pe toți în mișcare, îi gonea încoace și încolo cu dispoziții contradictorii și, după ce treburile se încurcau definitiv, iar oamenii și animalele erau gata să-și piardă mințile, privea în jurul ei excitată și aproape mulțumită.

– Sunt înconjurată de niște idioți! Declara ea cu voce de pasăre răpitoare și, pe neașteptate, mai curând sub efectul emoției plăcute, izbucnea în lacrimi. Plângea de mila propriei ei persoane. De asta era gata tot timpul. În fața tatălui meu care transpira de speriat ce era, își enumera sacrificiile aduse de dragul lui, tinerețea ei îngropată, frumusețea ei ascunsă sub obroc.... Și, ajungând aici, amintea de fiecare dată de dragostea mortală a unui nobil aflat în trecere pe acolo.

– Aș putea să mă îmbrac în mătase și în catifea! hohotea ea cu un fals accent patetic, și putrezesc aici, într-o fundătură împutită, unde toți se folosesc de mine. De la voi n-am auzit măcar o vorbă bună în viața mea! Îmi vărs rărunchii muncind pentru voi și nici unuia nu i-ar trece prin cap să spună măcar atât: mulțumesc, Theresa!

Vorbea despre propria ei frumusețe ca despre un fenomen al naturii, ca despre Soare, Lună și stele și avea fixa idee că este irezistibilă. Orice om care purta niște nădragi și se uita la ea, devenea pe loc „robul“ ei. Toți se dădeau în vânt după

ea, începând cu ucenicul abia răsărit, până la apaticul bătrân cărător de saci. Țărăncile, care tropăind prin curte își așteptau rândul la măcinat, se holbau la ea uluite, neînțelegând nimic, când în spatele vreunei calfe de morar, le dădea de înțeles făcând cu ochiul și prin semne mute că respectivul, care habar n-avea de nimic, i-ar fi aruncat niște ocheade sau că ar fi atins-o cu bună-știință, cuprins de dorințe arzătoare. Era o femeie înaltă, cu picioare ca niște stâlpi și cu oase puternice. Comparativ cu șoldurile ei imense în formă de pară, umerii păreau înguști. Avea o față frumoasă. Tenul îi era curat, proaspăt, trăsăturile armonioase, numai nasul vădea o ascuțime neliniștitoare. Din ochii ei de culoare închisă, cam prea apropiați, cu pleoape bombate, răzbătea o duritate rece. Râsul ei avea rezonanțe de tinichea. Încă din prima clipă de când m-am trezit la conștiință, am simțit repulsie față de ea. Agresivitatea zgomotoasă cu care se amesteca în toate, intervenind în orice intimitate, mă transformase într-un copil singuratic.

Angajații noștri veneau și plecau ca norii pe cer. Chiar și flăcăul cu care avusese o legătură furtunoasă, hârâită, plină de gelozie, o luase la sănătoasa curând după nașterea mea. Tata și cu mine nu aveam aceeași posibilitate de a fugi de ea. Tata devenise pe atunci prea gras, bolnăvicios și comod, iar eu eram un copil neajutorat, aservit ei prin neputință. Izbucnirile ei drăgăstoase, de neocolit, sărutările zgomotoase, umede, grosolane erau și mai insuportabile decât palmele rapide, usturătoare și dese pe care mi le aplica pe obraz fără nici un preambul. Dacă eram nevoit să trec prin odaie, dintr-un motiv oarecare, pe lângă ea, mă puteam aștepta fără îndoială fie la sărutări, fie la palme. Mă străduiam să le evit pe amândouă. Era extraordinar de zgârcită și îi

părea rău de fiecare îmbucătură de mâncare pe care o dădea altuia. Ea însăși era gurmandă pe ascuns; dar tatei și mie ne predica neîncetat cât de dăunătoare este lăcomia la mâncare, interzisă și de poruncile bisericii. Ne silea să respectăm cu strictețe posturile. Calfele și ucenicii noștri erau în ochii ei niște „mațe sparte“. Tata avea o poftă de mâncare inegalabilă, iar eu, fiind în plină creștere, eram mereu flămând ca un animal tânăr, deci furam din cămara de alimente și mâncam tot ce îmi cădea la îndemână. Erau momente jalnice și amuzante clipele când îmi surprindeam tatăl, în propria lui cămară, pe când, cu o mutră de hoț spășit, înfuleca gemul. În timp ce suspina și se îneca, îmi întindea, cu smerenia unui complice rușinos, un fir lung de cârnat sau o bucată de friptură.

– Uite, Hans... eu am ajuns deja la dulciuri... dar ai grijă să nu afle maică-ta, șoptea el. Ar fi îndurerată că n-am postit... zadarnic i-aș explica, n-ar înțelege că Dumnezeu m-a făcut să-mi fie greață de peștele fiert în apă... ea este atât de... dogmatică... în problemele religioase...

– Tată, dumneata crezi că ea postește? întrebam eu cu gura plină. Nici prin cap nu-i trece! Mânca rață umplută cu castane la privată! Am văzut-o cu ochii mei!

– Ai spionat-o pe maică-ta la privată? mă privi el scandalizat, dar nu mai avea destulă forță nici ca să se revolte. Dădu din mână. Tu nu o înțelegi, Hans. Pentru ea mântuirea sufletelor noastre e pe primul plan... Ți-am lăsat un pic de gem... Pe urmă aruncă borcanul în pârâu.

Tata a scăpat înaintea mea. În timpul mesei de prânz, lingura i se opri în mână, capul i se înroși apoi se învineți, căzu de pe scaun și muri.

Mama îl jelea în variante surprinzătoare. Mai întâi se înălțase în rolul unei înduioșătoare văduve dramatice. Îl

numea „Scumpul meu drag“. Inventă scene înduioșătoare despre ultimele lui ore, despre cuvintele pe care decedatul, presimțindu-și moartea, i le adresase: „Tu ai fost cea mai minunată femeie din lume, Theresa!... Nici dacă aș avea o sută de vieți nu ți-aș putea mulțumi pentru tot ce ai făcut pentru mine... Ce-aș fi ajuns eu fără tine?“ Adevărul era că, cu câteva ore înainte de moartea lui, ea l-a ocărât fără milă pe decedat din cauza unor pantaloni de doc care crăpaseră pe o porțiune lată tocmai pe fund, când el s-a aplecat. Mai târziu am auzit-o spunând cu năduf: „A halit până a crăpat! Știam eu că așa va sfârși!“

În rest, viața la moară era interesantă și variată. Din satele învecinate soseau țărani cu căruțe, aducând grâu la măcinat și vești. Nu departe de moară trecea drumul mare, pe care, în afară de căruțe, se iveau uneori și calești elegante. Nu prea stăteam pe acasă. Treceau drumeți de tot felul, tineri meseriași călători, trimiși în drumeție de breslele lor, niște băieți liberi și amatori de cântece, atrași de marele magnet al orașului Nürnberg. Uneori mă alăturam lor și îi petreceam până când oboseala, foamea și asfințitul mă goneau spre casă. Ascultam poveștile lor, inhalam vesela dezrădăcinare care-i învăluia. În visele mele, drumul mi se întindea infinit sub picioare. În visele mele nu mă întorceam acasă.

*

Mama avea un unchi care apărea pe la noi din când în când. Se numea Sebastian. Mamei îi era tare rușine cu el, dar într-un fel inexplicabil se și temea de el. Nu îndrăznea să-l dea afară și îl îndestula cu de toate. Era un om cu fața întunecată, înalt, slab și chel, cu un nas de uliu și cu pungi sub ochii înroșiți. Când își desfăcea buzele subțiri, ironice, îi apăreau dinții prelungi și galbeni. Una din urechi îi lipsea.

Umbla destul de murdar și bea de stingea. Știa să scrie și să citească și când începea să vorbească, în jurul lui amuțeau toți. Mama zicea că minte de îngheață apele, totuși îl asculta și ea când povestea despre țări străine, despre băștinași cu pielea întunecată, despre uriași și pitici, despre monștri cu un singur ochi sau cu un singur picior, despre oameni zburători și te lăsa să crezi că a văzut toate acestea cu ochii lui. Se pricepea la confecționarea unor amulete, la prepararea elixirelor de dragoste, știa să ghicească viitorul și să facă descântece. Cu un cuvânt, era „vrăjitor“. Pe mine mă impresiona puternic. Îl consideram cel mai de seamă om dintre cei pe care îi cunoșteam.

Treptat, am priceput de ce se temea mama de Sebastian. Îi era frică „să nu-i facă vrăji“. Faptul în sine, că s-a găsit pe această lume un om care să pună frâu firii aprige a mamei mele, trezea în mine un respect nemărginit. Mă țineam de Sebastian și nu-l slăbeam nici o clipă. Îl urmam în plimbările lui lungi și îl urmăream cu respect amestecat cu groază în timp ce, băut fiind, vorbea și gesticula singur.

– Nu! spunea el. Cel care nu s-a născut sub semnul lui Saturn, degeaba se căznește... se opri brusc și începu să cânte cârâit:

„Qui de virgis fecit aurum
Gemmas de lapidibus...“

Izbucnea în hohote de râs care semănau cu behăitul jalnic al caprelor, apoi o lua din nou la sănătoasa. Picioarele mele scurte de copil abia dacă se puteau ține după el.

„Dobitoci! Dobitoci!“ izbucnea din când în când.

La început, nu mă băga în seamă, de parcă nici nu eram prezent. Mai târziu, treptat deveni conștient că mă aflu mereu în preajma sa.

– Ce vrei, măi? se răsti la mine.

M-am speriat așa de rău că am transpirat tot. Nu știam cum să exprim ceea ce simțeam față de el pentru că nu era ceva clar nici pentru mine.

– Eu... am îngăimat cu greu, vreau să fiu la fel ca dumneata...

Părea uimit.

– Așa... măi? Și pentru ce?!

– Pentru că dumneata ești... altfel. De dumneata le este frică. Și mama se teme de dumneata.

Se uită la mine atent. De pe fața lui dispăru pentru prima oară expresia acră, răuvoitoare. Astfel era parcă un altul: bătrân, obosit și lipsit de speranță.

– Du-te la joacă, copile... Du-te...

Până și vocea lui avea un alt răsunet acum. Era domoală și tristă.

– Nu umbla după mine! Fă-ți cruce și spune: „piei din fața mea!“ Eu sunt blestemat. Moara asta va fi cândva a ta. Macină grâul și nu te gândi la altceva. Ascultă, să-ți scoți din cap treburile astea. Să nu crezi în ce spun eu. Eu vorbesc alandala. Altfel ar trebui să urlu și să mă dau cu capul de pereți. Nu știu nimic! Nimic! Mi-am părăsit căminul, nu am nevestă, nu am copii și n-am sosit nicăieri. Năluca aurului m-a vrăjit. Voiam să domnesc peste trei lumi și nu mai am mult până să crăp pe marginea vreunui șanț.

În ochii lui se adunau lacrimi senile, iar inima mea se umplu de o milă nesfârșită față de el.

– Nu vorbi așa... nu... îl rugai și izbucnii în plâns și eu.

– De ce plângi? spuse el brutal. Sunt lucruri mai bune pentru care să plângi! Sper că acum nu mai vrei să-mi semeni!

Se șterse mânios la ochi cu mâneca surtucului.

– Ba vreau, spusei eu statornic. Vreau să învăț vrăjile. Vreau să fac vrăji. Vreau să le fie frică de mine. Și oamenii să facă tot ce le poruncesc, și...

Râse.

– Ești un copilandru încăpățânat! Ai capul tare cum îl aveam și eu.

Mă apucă de umeri.

– Dacă nu mă ocup eu de tine, un altul te va zăpăci și mai rău. Măcar eu aș avea grijă să nu te smintești cu totul. N-o să pățești nimic dacă te învăț să scrii și să citești...

Bietul de el, greșea și în această privință.

*

Astfel ne-am împrietenit. Sebastian a început să mă instruiască. Ținea la mine tot mai mult, încât nu mai pleca de la noi. Înainte nu stătea mai mult de câteva luni. Firea lui neliniștită îl îndemna să plece mai departe. Acum însă rămânea – spre marele necaz al mamei – ca să fie aproape de mine. Mă făcu părtaș la toate secretele și toate tristețile sale. M-am atașat și eu de el, de parcă mi-ar fi fost părinte. Metoda lui pedagogică era deosebit de interesantă și distractivă, așa că am învățat să scriu, să citesc și să socotesc ca din joacă, ba s-a lipit de mine și ceva latină, căci el își împăna adesea spusele cu citate latinești pe care apoi mi le traducea. Avea câteva cărți de alchimie. M-am aruncat asupra lor și le-am citit și răsцитit până când le-am învățat pe de rost. Literale m-au fermecat din clipa în care am pătruns în înțelesul lor. Cea mai puternică impresie mi-a făcut-o cartea despre Nicolas Flamel, renumitul alchimist francez. În carte era descris modul în care Flamel a intrat în posesia Pietrei

Filozofale, care se numea pe latinește *Philosophorum Lapide*. Flamel s-a născut în 1333 la Pontois. A trăit la Paris în condiții de strâmtorare. Apoi, în 1382, a apărut la Paris în chip de bogătaș. Părea că dispune de o avere inepuizabilă. Întemeia fundații cu sume incredibile, a construit paisprezece spitale și trei capele. Bogăția lui îl iritase chiar și pe rege, iar parlamentul a întreprins cercetări, fără să poată stabili altceva decât că Flamel și-a agonisit averea cu ajutorul Pietrei Filozofale, transformând în aur metale obișnuite. Din propria lui descriere reieșea că în 1357 cumpărase de la cineva, la un preț de nimic o scoarță de copac pe care erau înscrise niște semne. Timp de douăzeci și unu de ani s-a străduit zadarnic să descifreze inscripția. În sfârșit, plecă în Spania ca să găsească acolo pe cineva destul de învățat pentru a citi cele scrise. La Santiago de Compostella întâlni un doctor învățat care a reușit să descifreze și să traducă manuscrisul. Acesta fusese scris de un evreu, pe nume Avraam, și era adresat fraților săi. Descria procedeele de obținere a Pietrei Filozofale. Flamel susținea că această materie făcătoare de minuni nu numai că transformă mercurul în aur, ci prelungește și viața...

„Prelungește și viața...” Aurul în sine nu mă prea interesa, dar posibilitatea de a scăpa de moarte m-a înfierbântat, tulburându-mă până în străfundul sufletului. Sebastian observă ce se petrece cu mine și se sperie:

– Hans, ascultă-mă. Ascultă-mă pentru numele lui Dumnezeu! Alchimia mi-a zăpăcit și mie capul. Este mai bine să nu crezi nici un cuvânt din ce este scris aici! Eu m-am străduit destul... le-am încercat pe toate. Am fost angajat la un șarlatan de acest soi care zicea că posedă

Aurum Potabile. Era o înșelătorie de rând. Încercase să dea iama în bogăția unui baron... dar a fost descoperit. A plătit cu viața. Elixirul nu l-a salvat. Pe mine m-a costat... o ureche.

– Nu cred că toți alchimiștii sunt niște escroci! mă încâpățânam eu. Poți tu să-mi dovedești că Piatra Filozofală nu există?!

Tăcu și se uită în altă parte.

– Hans, eu... nu zic că nu există... Există. Dar unul de teapa noastră nu poate pune mâna pe ea. Celor ca noi le poate distruge existența. Ne transformăm în niște gângăanii care zboară spre flacără. Alchimia este ocupația unor domnitori. Cerșetorii care poartă doar răsfrângerea flăcării galbene ajung, din cauza ei, în camerele de tortură. Ajunge ca cineva să „ciripească“ despre un iluzionist itinerant că ar fi în posesia „Leului Roșu“, acesta va fi imediat prins de un rege, de un prinț domnitor, de un markgraf sau de un pontif. Mai întâi prostul se îngrașă în traiul bun, apoi, de frică, se apucă de băutură căci știe prea bine ceea ce nu știe, dă din colț în colț, până ce ajunge să-l plictisească pe senior și capul îi va fi separat de trup. Desigur, nu toți sunt niște escroci. Unii n-au mintea întreagă. Aceștia cred mereu că nu mai au de făcut decât o singură experiență, un singur pas până la realizare și intră de bună voie în capcană pentru a pătrunde într-un laborator utilat și a dispune de materiile necesare...

– Dar cei veritabili?... unde sunt cei veritabili?!, am întrebat eu avid.

– Nicăieri, băiete. Nu-i poți vedea. Se ascund. Știi ei de ce. Peste tot îmbracă formele și culorile mediului. Se amestecă în mulțime. Se prefac. Îi urmezi dintr-un sat în

altul, dintr-un oraș în altul și peste tot unul din ei a trecut tocmai pe acolo. A efectuat transmutația singur sau a pus pe cineva s-o facă, pentru ca flacăra mistică să nu se stingă, pentru ca în inimile oamenilor să nu piară neliniștea chinuitoare – apoi a dispărut fără urmă.

– Dar de ce trebuie să se prefacă și să dispară?! Ei ar putea fi mai puternici chiar decât regii și...

– Tocmai de aceea. Nu le plac camerele de tortură. Regele nu suportă în jurul său decât slugi. Iar Adeptul este un suveran. El a învins cel mai redutabil dușman: moartea. El nu trăiește pentru a umple cu aur vistieriile goale ale unor cotropitori nesătui sau ale unor prinți desfrânați. Fabricarea aurului este numai ceva de suprafață în alchimie. Alchimia este un ocean foarte adânc, Hans, dar el își dezvăluie profunzimile numai în fața celor aleși. Iar noi nu ne numărăm printre cei aleși. Adepții care știu să facă aur, nu-și fac aur pentru ei, și nu dau două parale pe viața pe care au câștigat-o. Ei nu au dorințe. Eu unul tremur când mă gândesc la aur și aș vrea să trăiesc secole întregi pentru a mă tăvăli prin toate băltoacele plăcerilor lumești. Din cauza aceasta... știi... tocmai din cauza aceasta n-am ajuns nicăieri și nici tu n-ai ajunge, Hans! Tu îmi semeni mie. Ești născut sub aceeași zodie. Scoate-ți alchimia din cap, pentru că te transformi într-un pribeag nefericit și, în locul vieții veșnice, îți pierzi chiar și această unică viață.

Putea să-mi tot vorbească! Eram contaminat până în străfundul sufletului. Nu reținusem din spusele lui Sebastian decât un singur lucru: că Elixirul există... că e o realitate! Că este! Și dacă este, eu voi pune mâna pe el! Ce ar putea să mă oprească? Chiar dacă Sebastian n-a reușit! Eu voi